

Beszélgetés Kiss Attilával

Állattenyésztő, teológus, tanár és író. Fordulatos, hamisítatlan írói életút az 1967-es születésű Kiss Attiláé, aki március 17-én két előadást tart iskolánkban a magyarok őstörténetéről. A következőkben a vele készült interjút olvashatják.

- Kiveszőfélben lévő hagyományokat ápol: a lovasnomád életformáét és az olvasását.

- Nem mondhatom, hogy betegesen a múlt álmvilágában élek és nem veszem tudomásul, hogy most a jelen van, de úgy érzem, a helyes jelen, illetve jövő formálásához ismerni kell a múltat, annál is inkább, mivel az emberek nagy része (akik igazán fontosak!), nem ismerik eléggé. Az életformám valóban némiképp hagyományosabb a városi életformánál /nehezebb is/, de semmiképp sem nomád, mivel tíz esztendeje ugyanazon az egy hektáron élek és nem váltom a téli és nyári szálláshelyemet. Nem választottam ezt az életformát a múlt idealizálásából, hanem rákényszerültem, így annál hitelesebb.

- 1986-ban – még az államszocializmus idején és látszólag váratlanul – jelentkezett a római katolikus teológiára.

- Nem mondhatom, hogy a '80-as években, tizenévesen falragaszokat tettem ki az Országház oldalára, de a hivatalostól eltérő véleményemhez hű voltam, mint ahogy most is hű vagyok. Nem léptem be semmiféle szervezetbe, de nem is kényszerített senki. Hagyományosan vallásos voltam és annak ellenére, hogy a teológiára jelentkezésem után fegyveres rendőrtisztek többször is meglátogattak, oda felvételiztem, ahova akartam. Mellesleg a tisztek rendkívül udvariasak voltak, ők is a munkájukat végezték. Ez a '80-as évek közepén volt. A teológián sajátosan haladó szellemű légkör fogadott, az európai gondolkodás alapjai és vallási tolerancia. A tudásvágy szárnyra kapott.

- A magyar ősvallás és a kereszténység között számos kapcsolódási pont van. De lehet-e egyensúlyt teremteni legrégebbi, sztyeppe-i hagyományaink és a – mondjuk úgy - nyugati gondolkodás között?

- A sztyeppe-i és nyugati gondolkodásmód már a honfoglalás idején is szinte ezerötszáz évnyi kölcsönhatást tudhatott maga mögött, így a honfoglalóknak nem volt nehéz dolguk, ami a

világnézeti részeket illeti. A 10-11. századi magyarság egyébként nem egy vegytiszta, teológiailag csiszolt keresztény ideológiát kapott a Kárpát-medencében, hanem egy európai népi vallásosságot, melyben a bibliai alapok elég kis szerepet kaptak. Géza és István után főként a nyugati egyházszervezetbe tagolódás jelentett gondot a sztyeppei tolerancia után.

- *Önéletrajzából kiderül, az íróvá válás útjait részben Erdélyben járta be.*

- Erdély azelőtt vonzott. A gyökerek keresése... Most divatos valamelyik felmenőnkben székely vért felfedezni, talán a régiség miatt. Apám kolozsvári. Egyszer elvitt bemutatni a családnak. Egy különös, régies világot ismertem meg, ami már elveszett. Akkor tudtam, hogy így lesz. A feleségem is erdélyi.

- *A magyarság ősi életformájáról nemcsak a csömöri tanya, hanem regényei is mesélnék. Egyik olvasója írta, azt hiszem, az Altináj kapcsán: „Ezzel a könyvvel szórakozva lehet történelmet tanulni.” Mindazonáltal az említett könyv, és folytatása, a Medveszív is valódi kalandtörténet.*

- Tudom, hogy a meleg épületben szörnyen romantikusan cseng a következő mondat: "A hó sűrűn hullott, a hideg átjárta az emberek csontjait, miközben kétségbeesetten keresték az elveszett lovakat a sötétben."

Csak ezen a télen előfordult néhányszor, hogy a térdig érő hóban gázoltam, miközben a szél majdnem kifújta ruhámból, mindenem átázott, és szökött lovakat kerestem a sötétben, és az ágak belecsaptak az arcomba. Ezután egy bottal próbáltam feltörni a jeget a lovak itatójában, hogy ihassanak... és számtalan ilyen helyzetet éltem át, amit elolvasni jóval barátságosabb lett volna.

Ugyan nem éltem még 830-ban, de a korszakról szóló leírásaim azért hitelesebbek, mert az életemből merítem a leírásokat. Azért nem írok sci-fit, mert nem vagyok úrkutatási mérnök és még nem jártam a világűrben.